

Els parcs eòlics de la Terra Alta i el Baix Ebre, imprescindibles

Els projectes de la Tossa i els Aligars aprovats el 2004 i 2006 són necessaris per assolir els objectius de generació d'electricitat renovable fixats pel Govern

O això o seguir depenent de l'energia nuclear i augmentar la dependència d'Espanya important electricitat d'Aragó que, per a més escarni o burla, seria eòlica

JAUME MORRON ESTRADÉ
Soci - director dialEc - Comunicació
per la Sostenibilitat
Exgerent d'Eollicat

El dijous passat, 12 de setembre, el *Diari* publicava un article sota el títol *La Terra Alta, en peu de guerra per la tramitació de dos nous parcs eòlics*, amb relació a la tramitació del parc eòlic la Tossa - la Mola d'en Pasqual, a Prat de Comte i el Pinell de Brai (Terra Alta) i del parc eòlic els Aligars, a Benifallet (Baix Ebre) i Prat de Comte i el Pinell de Brai.

S'informava dels detalls de la tramitació i les característiques dels parcs però contenia una dada errònia que fa temps es va repetint: el nombre d'aerogeneradors en servei a la comarca. Les dades errònies, entenc que subministrades pels opositors locals a l'energia eòlica, s'han anat incorporant també als textos dels altres mitjans. Afinem la informació.

Ara per ara, a Catalunya hi ha 811 aerogeneradors en servei dels quals 148, no 184, són a la Terra Alta, el 18,2%. En potència instal·lada a Catalunya hi ha 1.273,62 MW dels quals 327,9 MW són a la Terra Alta, el 25,7%, que no equival a l'electricitat d'origen eòlic que es genera. Si tots els parcs eòlics actualment en tramitació activa es posessin en servei, Catalunya assoliria 1.546,93 MW dels quals 531,21 serien a la Terra Alta, el 34,3%. Ni el 45% ni encara menys el 50% que diuen els opositors. Pel que fa a aerogeneradors, a Catalunya n'hi hauria 898 i a la Terra Alta 205, el 22,8%.

Després d'una paràlisi de sis anys en el sector eòlic a Catalunya durant els quals només s'ha posat en servei un únic aerogenerador de 2,3 MW, aquests dos projectes ja aprovats els anys 2004 i 2006 són del tot imprescindibles per assolir els objectius de generació d'electricitat renovable fixats pel Govern i pel Parlament de Catalunya, recollits a l'article 19 de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, del canvi climàtic:

-l'any 2030 les fonts d'energia renovables han de cobrir el 50% del consum elèctric de Catalunya,

-l'any 2050 n'han de cobrir el 100%, i

-A tot estirar, l'any 2027 han de tancar els tres reactors nuclears que ara mateix hi ha en servei a Catalunya

Es tracta d'uns objectius absolutament impossibles de complir si no es desenvolupa la suficient capacitat de generació renovable. Com a mínim 400 MW eòlics cada any i 600 MW fotovoltaics també cada any entre 2021 i 2030, ambdós inclosos. En cas contrari, restaran només dues opcions per fer front a la cobertura de la demanda elèctrica:

-mantenir en servei els reactors nuclears molts més anys o

-creuar el territori amb noves línies elèctriques de molt alta tensió, per importar electricitat.

Excloc la possibilitat de cremar més gas fòssil als cicles combinats perquè no puc imaginar-me que cap Govern català que en plena crisi climàtica esculli aquesta opció.

Per distribuir més els parcs arreu del territori reduint-ne la concentració -tenint en compte que s'han de construir on hi ha el vent adequat- caldrà modificar el mapa eòlic dels anys 2000 i 2002, un instrument obsolet després de més de setze anys d'acumular coneixement científic sobre el terreny de la interacció entre parcs eòlics i medi natural, en especial l'avifauna i que l'administració ambiental catalana gairebé no ha aplicat.

Catalunya porta molt de retard pel que fa al sistema energètic amb la música que sona arreu del món: renovables, renovables

i renovables per mitigar el màxim possible la crisi climàtica.

A l'Espanya peninsular avui hi ha 390 parcs eòlics en tramitació activa, que sumen 15.335,54 MW i s'equiperen amb 4.701 aerogeneradors, una bona part en construcció. D'aquests, només 8 s'ubiquen a Catalunya (el 2,1%), amb 273,31 MW (1,8%) i 87 aerogeneradors (1,8%). Cap d'ells ha iniciat la construcció i un és en els primers passos de la tramitació. Només La Rioja té menys projectes que Catalunya.

També cal tenir present que a Catalunya encara és vigent l'infestat Decret 147/2009 de 22 de setembre, que regula la implantació de parcs eòlics i instal·lacions fotovoltaïques i que, de fet, n'impedeix el desenvolupament.

S'ha anunciat que aquest decret es derogarà abans del proper mes de novembre, però aleshores ja haurà complert 10 anys de vida sense assolir allò pel qual, suposadament, fou aprovat: impulsar les tecnologies energètiques renovables eòlica i solar fotovoltaica.

L'administració catalana també haurà de buscar fórmules satisfactòries que afavoreixin els municipis eòlics i el seu desenvolupament, més enllà de les aportacions que ja fa la indústria eòlica a través de lloguers dels terrenys, impostos municipals i convenis amb els ajuntaments. O tot això o seguir depenent de l'energia nuclear -amb tres reactors nuclears ubicats a ben pocs quilòmetres de la Terra Alta i el Priorat- i augmentar la dependència d'Espanya important electricitat d'Aragó que, per a més escarni o burla, seria eòlica.

No hi ha més cera que la que crema.